

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmmæ Virtvtvm, Ac Vitiorvm , Tomus ...

Guilelmus <Peraldu>

Lvgdvni, 1585

De peccato homicidij, & de his quæ deberent homines cohibere ab homicidio. Cap. III.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46161](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46161)

futato crematur incendiarius, cum ipse alios cremet, quia peccata peccat homo, per hæc & torquetur: & non est lex æquior illa, quam necis artifices arte perire sua. ¶ Octauo debet cohibere homines ab hoc peccato, quia peccatum istud multum displicet Deo. Quod patet per hoc, quod hospitalitas tantum placet Deo: quam hospitalitatem hoc peccatum destruit. Quod hospitalitas multum Deo placeat, patet ex eo quod legitur ad Heb. vlt. Hospitalitas noli obliuisci. Per hanc enim quidam placuerunt angelis hospicio receptis. & Orig. Domos hospitales ingressi sunt angeli. Domos vero hospitibus clausas, ignis & sulphur incendit. Domus quas angeli ingressi sunt, fuerunt domus Abraham & domus Loth. Domus vero succensa, fuerunt domus Sodomorum & Gomorrhæorum. Hospitalitas tantum placet Deo, quod ipse in propria persona legitur ad hospitales homines declinasse. Vnde refert Greg. in quadam homilia, quod quidam paterfamilias multum fuit hospitalis, & quadam die cum peregrinos susciperet, & aquam daret manibus ex humilitate, vnus fuit inter eos, in cuius manibus debuit aquam fundere, & cum reuersus urnam accepisset, non inuenit eum, in cuius manibus aquam debuit fundere: cumque ob hoc apud se miraretur, eadem nocte per visionem dominus dixit ei: Cæteris diebus me in membris meis, hesternam autem die me in memetipso recepisti.

De peccato homicidij, & de his quæ deberent homines cohibere ab homicidio.

C A P. I I I.

Sequitur de homicidio, à quo primo deberet homines cohibere hoc, quod ipsum est contra naturam. Docuit enim natura, quod animalia diligunt ea quæ sunt eiusdem speciei cum ipsis, vnde Eccl. 13. Omne animal diligit simile sibi, vnde mirum est, quomodo homo vult alium hominem occidere, cum natura doceat vnum lupum alium amare. ¶ Secundo deberet cohibere homines ab hoc peccato, quod ipsum multum est contra rationem. Dicitur enim ratio homini, quod non debet facere alij quod sibi odit fieri: vt legitur Tobia quarto: Vnde cum ipse super omnia mortem odio habeat, ipse super omnia cauere debet, ne mortem inferat. ¶ Tertio deberet homines cohibere ab hoc peccato, quod istud peccatum diabolicum est, & diabolo assimilatur. vnde Ioannis octauo: Ille homicida erat ab initio. Diabolus fuit homicida sui ipsius ab initio, & post parentum nostrorum. Vnde sanguisuga vocatur Prouerbiorum tricessimo, vbi dicitur, Sanguisuga duæ sunt filia. ¶ Quarto deberet cohibere homines ab hoc peccato, quod videtur ab homine degenerare &

in bestiam transire, quæ sanguinem humanum sicit. vnde Seneca. Ferina rabies est ista, sanguine & vulnere latari. Et hoc est in iusto homine in sylvestre animal transire. ¶ Quinto debet cohibere homines ab hoc peccato, pœna magna qua homines puniuntur, & in præsentem, & in futuro. De pœna eorum legitur Mat. 23. Omnes qui acceperint gladium, gladio peribunt. & Apoc. 13. Qui in gladio occiderit, oportet eum in gladio occidi. Et Gen. 9. Quicumque fuderit sanguinem hominis, fundetur sanguis eius. Et possunt hæc adferri ad mortem æternam, vel temporalem: vtraque enim reus est, quia auctoritate sua gladium accepit. Ad significandum quod multum punietur peccatum homicidij, dictum est Gen. 4. Vox sanguinis fratris tui Abel clamavit me de terra. Vox sanguinis potest dici vox consanguinitatis, sit sensus, generatio quæ ex Abel exisset, nisi interfecisset, requirit quod vindictam sumam de te. Pœna etiam homicidæ ostenditur, cum subditur: Maledictus igitur eris super terram. Et fuit tanta maledictio illa, quod etiam ipsam terram obrigit. vnde subditur: Cum operatus fueris terram, non dabit fructus suos. Et subditur post: Vagus & profugus eris super terram omnibus diebus vitæ tuæ. Et post factus est Cain tremulus, vnde ait: Omnis qui inuenierit me, occidet me.

¶ De quatuor peccatis clamantibus ad Deum.

Et notandum quod quatuor peccata dicuntur clamare ad Deum, scilicet oppressio innocetium. Exo. 2. Ascendit clamor filiorum Israël ad Deum. Et peccatum Sodomiticum. vnde Gen. 18. Clamor Sodomorum, & Gomorraeorum multiplicatus est. Et detentio mercedis mercenariorum. vnde Iacobi vlti. Ecce merces operariorum vestrorum, quæ fraudata est à vobis, clamat, & clamor eorum in aures domini Sabaoth introiit. Et peccatum homicidij. vnde Gen. 4. Vox sanguinis fratris tui, &c. Tria vero peccatis nominatis ideo dicuntur clamare ad Deum ad modum homicidij, quia sunt quasi homicidium. In peccato enim omni naturam effunditur illud quod potuit esse materia corporis humani, & ideo est quasi homicidium. In oppressione vero innocetium & detentione mercedis auferitur pauperibus vita eorum, & ideo à Deo quasi homicidium reputatur. vnde Ec. 33. Panis egeni vita pauperis est: qui defraudat illum, homo sanguinis est. & ibidem: Qui auferit in sudore panem, quasi qui occidit proximum suum. Et ibidem: Qui effundit sanguinem, & qui fraudat facit mercedario, fratres sunt. Punietur etiam homicidæ irregularitas. Licet enim de peccato homicidij condignam poenitentiam eg-

tint, ramen non possunt promoueri. Vnde i. Paralip. 28. dicit dominus ad Dauid: Non ædificabis domum nomini meo, eo quod sis vir bellator, & sanguinem fuderis. ¶ Sexto deberet cohibere homines à peccato homicidij fraternitas quæ est inter Christianos. Omnes enim Christiani fratres sunt, & fraternitate naturali & spirituali. Ex vno enim patre & matre sunt omnes: ex Adâ scilicet, & Heua. Fratres etiam sunt spiritualiter ex Deo patre & ecclesia matre. vnde homicidium inter Christianos est fratricidium. Ad quod potest referri illud Gen. 27. Quid nobis proderit si occiderimus fratrem nostrum, & celauerimus sanguinem ipsius? melius est vt venunderetur Imaëlitis, & manus nostra non polluantur. Frater enim & caro nostra est. ¶ Septimo deberet cohibere homines à peccato hoc, quod fideles sunt filij Dei. Vnde Augustinus: Filij Dei sumus. vnde hoc probamus? Mortuus est vnus, ne remaneret vnus. ¶ Et i. Ioan. 3. Videte qualem charitatem dedit nobis Deus, vt filij eius nominemur & simus. Et in eodem: Filij Dei sumus, sed nondum apparuit quid erimus: sed cum apparuerit, scimus quoniam similes ei erimus. & Matth. 23. Patrem nolite vocare vobis super terram: vnus enim est Pater vester qui in cælis est. Igitur qui aliquem fidelem occidit, filium Dei occidit: quod constat nimia temeritatis esse. Quomodo ante conspectum Dei stare audebit, qui filium eius occidit? ¶ Octauo deberet cohibere homines ab hoc peccato, quod quilibet homo angelam bonum habet deputatum sibi ad custodiam: cui corumeliam facit, qui hominem occidit, vel iniuste manus in eum iniicit. vnde Matthæi 18. Videte ne contemnatis vnum ex his pusillis. Dico enim vobis quia angeli eorum semper vident faciem Patris mei qui in cælis est. Si quis verberaret aliquem qui haberet militem de mensa regis Franciæ sibi ad custodiam deputatum, non parum offenderetur rex: quantum ergo putandus est offendi rex cælestis, quando ille occiditur vel verberatur, cui ipse vnum de angelis suis ad custodiam deputauit: qui sunt quasi milites de mensa eius. ¶ Nono deberet cohibere homines ab homicidio hoc, quod homo ad similitudinem Dei creatus est. Mirum enim est quomodo aliquis audeat destruere creaturam illam quam Deus ad similitudinem suam dignatus est creare. vnde Genes. 9. postquam Dominus dixit, Quicumque fuderit sanguinem hominis, fundetur sanguis illius. Subditur causa ista: Ad imaginem quippe Dei factus est homo. Si aliquis artifex ratum habet amorem ad opus suum quod parui valoris est, quod non potest sustinere vt & verbo ei detrahatur, vt patet in versifica-

to,

more, qui non potest sustinere vt versibus eius detrahat: quantum putandus est Deus amare creaturam suam, quam create voluit ad similitudinem suam, & quantum offenditur in eius delinquere? ¶ Decimo deberet cohibere homines ab homicidio hoc, quod Dominus ira carere emit hominem: non parum enim offendit Deus, quando res illa quam ipse emit sanguine suo, et refertur. 1. Petr. 1. Non corruptibilibus auro vel argento redempti estis de vana vestra conuersatione: sed pretioso sanguine quasi agni, immaculati & incontaminati Iesu Christi, hoc pretio debemus hominem appetere, ne nobis vilescat. ¶ Undecimo deberet homines cohibere ad homicidium hoc, quod homo templum est Spiritus sancti. vnde templum Dei violat, qui hominem occidit vel verberat. 1. ad Cor. 3. Nescitis quia templum Dei estis vos, & Spiritus Dei habitat in vobis? Si quis autem templum Dei violauerit, disperdet illum Deus. ¶ Duodecimo deberet cohibere homines ab homicidio hoc, quod tota trinitas habitat in homine tanquam in hospicio suo. vnde Ioan. 14. Ad eum veniemus, & mansionem apud eum faciemus. Vnde toti Trinitati contumeliam facit, qui viro iusto, in quo ipse habitat, violentiam facit.

¶ De occasione iustorum hominum.

¶ Si a ista ratio non videtur extendi ad mortem iniustorum hominum, & in rei veritate homicidium iniustorum hominum quantum ad aliquid, periculosius est, quam homicidium iustorum cum scriptum sit, Mors peccatorum pessima. De morte vero iustorum scriptum est. Pretiosa in conspectu Domini mors sanctorum eius. Mors peccatorum pessima est, quia est velut: quaedam porta per quam in infernum intratur, & est quidam transitus ad mortem aeternam: Mors vero iustorum quaedam porta est, per quam egressus de miseria huius vitae, & ideo non solum magnum peccatum est homicidium iustorum, sed etiam impiorum interfectionem hoc fiat imperio Dei. Imperio autem Dei fit, quando fit auctoritate legis diuina: aliter non placet Deo: Ezech. 18. Numquid iniquitatis meae est mors impij, dicit Dominus Deus, & non vt conuertatur a viis suis, & viuat? Et eiusd. 33. Nolo mortem peccatorum sed vt magis conuertatur & viuat. & Mat. 2. Rachel plorans filios suos, noluit consolari, quia non sunt. vbi dicit glo. Ecclesia plorat non tam morte translatos, quam supplicio peremptos. Supplicio magis quam infernali. De morte vero iustorum dicit Sapiens: Non est lugenda mors, quam immortalitas sequitur. peccatum homicidium est tantum quod Cain ponderositate eius non valens sustinere dixit verbum desperationis, Maior est iniquitas mea, quam

veniam merear. Mirum est, q̄ postquam humana natura coniuncta fuit & vnita diuina; quomodo aliquis ausus fuit manum mittere in hominem, vel eum occidendo, vel verberando, nisi diuino imperio, quod sit auctoritate legis diuinæ. Quādo aliqua mulier nupsit alicui regi, omnes de regno illo deferunt etiā minimo de genere ipsius: quātum ergo deferendū est hominibus, cū humana natura matricata est filio Dei? Præterea si **cruci** tanta reuerentia exhibetur, quia coniuncta fuit corpori Christi per modicum tempus: quanta reuerentia exhibēda est humanae naturæ, quæ vnita est diuinæ; ita q̄ nunquā ab ea separabitur? & hæc sufficiat de peccato homicidij. De aliā vero iniectione manuum iniusta, de qua videbitur hic esse dicēdū, nil dicitur: quia in magna parte sunt eadem, quæ debent hominem cohibere à peccato isto, cum his quæ sunt dicta contra peccatū homicidij.

De remedijs contra iram propriam & alienam. PARS III.

Notandum q̄ contra iram alienam triplex potest esse remedium. Contra iram verò propriam octo assignabimus remedia. ¶ Primū remedium contra iram alienam, est mollis responsio, vnde Prou. 15. Mollis responsio frangit iram: sermo durus suscitatur iras. & Prou. 25. Lingua mollis confringer duritiam. & hoc est vnum de miraculis spiritualibus, quod molle facit durum. vnde legitur in *Vitis patrum* de abbate Machario, q̄ cum properaret ad quendam locum, discipulus eius præcedens ipsum obuiavit euidā sacerdoti idolorū portanti lignum grande. Cui dixit discipulus Macharij: Quò vadis dæmon? At ille iratus percussit eum ira quod fere mortuum reliquit. Cui postea obuians Abbas Macharius ait: Salueris laborator, salueris. At ille, Quid in me boni vidisti, vt ita me salutes? Cui senex, Quia vidi te laborantē. Cui sacerdos, Et ego ex tua salutatione cognoui te seruū magni Dei. Sed quidam monachus male me salutauit, quem ego plagis affeci: & statim cōpunctus est sacerdos idolorum, petiitque veniam: & duxerunt vulneratū vsque ad cellam, & sacerdos idolorum monachus factus est. & dixit Hier. Vide quid lenitas sermonis fecerit, & quid austeritas. Homo iratus est velut olla bulliēs. Pro. 15. Os fauorum ebullit stultitiam. Ideo aqua frigida mollis responsionis superfundēda est. Eccl. 18. Nonne ardorem refrigerabit ros? Dulce verbum est velut ros refrigerans ardorem iræ: & sicut ex ore exit flatus vnde ignis materialis acceditur, & sputū vnde extinguitur: sic ab ore exit verbum durū vnde ignis iræ acceditur, & dulce verbū vnde ignis iræ extinguitur. Ad quod videtur pertinere illud Eccl. 28.

Si